

Vzpomínka

Ve dnech, kdy se připravuje do tisku HLAS MISIE, v Čechách i na Moravě vzpomínají na Kardinála Štěpána Trochtu, salesiána.

Zemřel 6. dubna 1974 v Litoměřicích.

Na svých bedrech nesl dva kříže. Ten první mu připravili nacisté a tahali jej po koncentračních táborech v Mauthausenu a v Dachau - ten druhý čeští komunisté. Tomu prvnímu kříži mohl uniknout, i když těžce dobitý byl naložen na vozík a odvážen do kremace. Procitnul a hned poznal, kam to vlastně jede. Sesunul se z vozíku a zůstal ležet v příkopu jako zabitý. Jeden spoluvězeň, jugoslávský lékař o něj pečoval a vražedné záměry lidí byly zmařeny.

Ale z násilí tvrdé komunistické policie už se nemohl vysvobodit. Odsouzen k 25 létům žaláře. Poznal řadu tvrdých věznic v bývalém ČSSR - jeho osud byl zpečetěn. Církevní tajemník v jeho biskupském sídle v Litoměřicích svým hrubým, nelidským, tvrdým jednáním v podnapilém stavu mu připravil korunu mučedníků.

Já vzpomínám na kardinála Trochtu s velkou vděčností. On mě 28. srpna 1963 udělil svátost kněžství. Já jsem prakticky biskupa Trochtu neznal. V době tvrdého režimu komunistů, kteří rádi ukazovali nepřátelství k Bohu a k Církvi, se studovala teologie tajně. Kdo byl připravený, mohl přijat kněžské svěcení. Problém byl sehnat ochotného biskupa, světitele. Vše bylo spojeno s rizikem. Před ním chránil tajné studenty teologie Otec Kubín Josef v Praze. On poslal do Brna i zprávu pro mne. Pracoval jsem v té době v podniku Stavební stroje. Zpráva zněla: Připrav se... Vše jde do tuhého. Následovaly týdenní exercicie. Ve stanovený den jsem odjel do Prahy. Nemusel jsem bloudit po našem hlavním městě. Nocleh byl připraven na Vyšehradské ulici u kolegu salesiánů.

Na druhý den přišel Otec Kubín a vyšli jsme do ulic Prahy. Jen mi řekl: "Teď musíš dávat strašný pozor. Otevři oči a dívej se pozorně, kam jdeme. Zítřka tuto cestu podnikneš sám. Ráno v 6 hodin zazvoníš v domě číslo... Ozve se paní domácí. O všem je informovaná. Ona tě vpustí." - Dnes na jméno ulice si nemohu a nemohu vzpomenout. Nyní po 36 letech bych musel hledat v plánu města Prahy. Když se blíží "70", jak lehce se zapomíná. Na to si už musím zvykat, lepší to už nebude.

Moje námitka byla: "Otče Kubíne, já biskupa neznám a on mě též. "Žádné strachy, na všechno jsem pamatoval. Představíš se pod heslem, to nesmíš zapomenout - zní: Otče biskupe, přináším Vám lék reserpin, posílá mě k Vám Páter Kubín a prosí, abyste mi udělil jáhenské svěcení a vysvětil mě na kněze."

Reserpin mi zůstal v hlavě doposud. Otec biskup prodělal infarkt - měl nemocné srdce, lék reserpin musel brát. Tenkrát už byl internovaný v Mukařově. Občas s povolením svých ochránců mohl jet do Prahy na lékařskou kontrolu.

V 6 hod. ráno jsem zvonil na dané číslo v mé ulici. Cestu jsem neztratil, jak bych mohl! To byl můj den. Otec biskupa jsem vytáhnul z postele. Reserpin mě zachránil. "Počkej chvíli, vidíš, jak vypadám" utrousil biskup tuto poznámku. "já se připravím. Ty oblečený jsi, zůstaň tak."

Toho obleku jsem si vážil dlouhá léta. Ale čas všechno pohltil a ztrávil.

ŠTĚPÁN kard. TROCHTA

*My křesťané
jsme obyčejní normální lidé,
ve všem podobní ostatním,
podlehající slabostem,
ano, i hříchu.
Nikoli však zálibě v něm.
/1968/*

Pro svěcení nebyla žádná parádní katedrála. Malá, skromná místnost v suterénu se proměnila v katedrálu. Nebyly tam zástupy rozradostněných lidí. Jen Bůh Ježíš Kristus, Otec biskup a já. Chvěl jsem se před boží láskou a jeho milosrdenstvím. Nemohl jsem pochopit, koho to Pán volal ke své službě. - Mnoho věcí nepochopíme. Víme jen, že Bůh v nepříznivých nepřátelských podmínkách umí zařídít velké věci. Jemu buď dík, jemu buď sláva.

Jinak zůstalo vše neproniknutelným tajemstvím. Tak to muselo být. Až přišel čas, to bylo v roce 1968, to už jsem byl ve Vidni na teologické fakultě, napsal jsem mamince, ať si přečte moje kněžské požehnání, napsané na zadní straně obrazu Panny Marie Pomocnice křesťanu, které jsem doma v roce 1963 posvětil na stěnu.

Primici doma jsem slavil 1. května 1990 s velkou parádou, zářícím sluncem, s hudbou a velkou účastí krojovaných v Blatničce na Moravském Slovácku. Jen jsem děkoval... děkoval všem. Především Bohu. Matce Boží Panně Marii a Otci biskupovi kardinálu Trochtovi.

Napsáno několik dní před vstupem do 70. roku mého života.

P. Josef Štěpán